

nisk ligestilling, når de er bragt i sikkerhed i Danmark.

Nævnet skal således ikke tage stilling til de overgreb, som flygtningene har været udsat for eller måtte frygte ved en tilbagevending. Nævnet skal alene vurdere situationen for de flygtninge, som rent faktisk bliver inviteret til Danmark i et samarbejde med bl.a. FN's Flygtningehøjkommissariat (UNHCR). Nævnet tager derfor heller ikke stilling til spørgsmålet om, hvor mange der bør inviteres til Danmark.

Uanset disse forbehold skal det fastslås, at det er Nævnets grundantagelse, at de udlændinge fra Kosovo-provinzen, der omtales i lovforslagets § 1, primært består af personer, der er i risiko for forfølgelse som følge af deres etniske oprindelse. Det bemærkes, at den etniske udrensning er blevet gennemført systematisk over for den Kosovo-albanske befolkning, og der er i dagspressen blevet omtalt tilstedeværelsen af en samlet plan for de serbiske myndigheders aktion. Nævnet finder derfor, at de Kosovo-albanske flygtninge er omfattet af FN's Flygtningekonvention, og denne fortolkning følger desuden af Flygtningævnets seneste praksis.

De Kosovo-albanske flygtninge er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, (Konventionsflygtninge) og vil efter aftale med UNHCR kunne tildeles asyl i Danmark som kvoteflygtninge efter udlændingelovens § 8

Det bemærkes, at der i en årrække har været inviteret ca. 500 kvoteflygtninge til Danmark efter § 8, og det vil ikke kræve en lovændring at forøge kvoten med 1.500 til et samlet tal på 2.000 kvoteflygtninge for 1999.

Hertil kommer, at flygtninge med tilknytning til Danmark kan søge asyl på de danske ambassader/repræsentationer, f.eks. i Tyrkiet eller andre lande i nærområdet. Dette fremgår direkte af udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig vil der være Kosovo-albanske flygtninge, der spontant selv finder vej til Danmark og indgiver ansøgning om asyl her i landet.

Nævnet for Etnisk Ligestilling ser ingen grund til, at de Kosovo-albanske flygtninge, der inviteres på kvoten eller kommer via ambassaden eller spontant, skal stilles ringere end flygtninge fra andre lande, der kommer på tilsvarende måder til Danmark.

Det er blevet fremført som et (politisk) argument, at man ikke skal støtte serbernes etniske

udrensning ved at bringe flygtningene væk fra nærområdet. Hertil kan det anføres, at ingen vil tvinge de pågældende flygtninge til at rejse til Danmark, ligesom de heller ikke vil blive tvunget til at blive i Danmark mod deres egen vilje. Samtidig viser f.eks. det palæstinensiske eksempel, at store flygtningegrupper, der fastholdes i nærområdet, kan være medvirkende til at destabilisere modtagerlandene.

Derfor bør Danmark modtage og behandle de Kosovo-albanske flygtninge på samme måde som alle andre flygtninge, der søger beskyttelse her i landet. Tildelingen af fuldgyldige rettigheder udelukker ikke, at repatrieringsperspektivet opretholdes for denne gruppe, idet det bemærkes, at både integrationsloven og den nye repatrieringslov er baseret på den grundantagelse, at en vellykket integration i Danmark er den bedste forudsætning for en senere vellykket tilbagevenden til hjemlandet.

Etnisk udrensning og ulighed over for albanerne i Kosovo skal derfor besvares med etnisk lighed og tryghed i Danmark. Det er det bedste signal, de danske myndigheder kan udsende i den nuværende situation, og som vil kunne gøre Kosovo-albanernes ophold i eksil tåleligt.

Kommentarer til lovens enkelte dele

Hvis man alligevel fastholder, at de Kosovo-albanske flygtninge via Kosovo-nødloven skal forhindres i at gøre brug af deres konventionsmæssige rettigheder i en periode på 2 år, modvirker man den etniske ligestilling for denne gruppe på en række vigtige livsområder.

Offentlig understøttelse:

For det første betyder det, at disse konventionsflygtnings ret til ligebehandling med danske borgere i forhold til offentlig understøttelse, jævnfør konventionens artikel 23, bliver udskudt i mindst 5 år. Det skyldes, at alle Kosovo-albanere, der vil komme til Danmark efter nødlovens ikrafttræden, vil modtage understøttelse som asylansøgere i de første to år. Herefter vil deres asylansøgninger blive behandlet, hvilket kan tage mellem ½ og et helt år. Når de herefter har opnået konventionsstatus, skal de i en periode af tre år leve for den særligt lave introduktionsydelse, og først efter en periode på mellem 5 og 6 års ophold vil de pågældende flygtninge opnå ydelse på lige fod med danske statsborgere.